

התוועדות

כבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זבוקל"ה נבנ"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

אור ליום ועש"ק פ' במדבר, ג' סיון, ה'תשל"ז

חלק ב – יוצא לאור לחג השבועות, ה'תשפ"ו

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה

שבעים ושש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר זי"ע

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' שמואל אייזיק הלוי ע"ה

בהרה"ח הרה"ת ר' אברהם הלוי ע"ה

פאפאק

נפטר ליל ש"ק פ' במדבר, ה' סיון

ערב חג השבועות, ה'תשע"ב

ת"י נ"צ ב' ה'

נדפס על ידי בתו וחתנו

מרת ח'י' רבקה ובעלה הרה"ת ר' דוד פלדמן

ומשפחתם

שיחיו לאורך ימים ושנים טובות

ג

[י"א סיון, ה'תש"מ]

ידועה שיטתי אַז איך האַלט ניט פון דחית דבר טוב לכּו"כ חדשים. ולכן קדימה מכהנ"ל להתכנית ביום ראשון ח' תמוז 22 ליוני.. ובפרט שכבר עשה ההכנות הטכניות. אלא שצ"ל בהסכמתו ובשיתוף פעולה מלא וברצונו הטוב של הררא"ד ש"י העכט. באם יחסר בזה — יתענין בתכניות האחרות.

(2) יספיק והותר אם ישתתפו כל אלה שיהיו בעיר.

ג

מצילום כתי"ק, על גליון מכתבו של מו"ה שלום דובער הלוי וואָלפּא (מנהל רשת מוסדות "מחנים" — קרית גת) בתאריך זה — בו כותב:
עיקר המטרה שבאתי לכאן עם המשפחה הי' על מנת לסדר כאן דינר עבור המוסדות.. ולאחר התייעצות כאן הגעתי למסקנה שהתאריך הכי מאוחר יכול להיות ביום ראשון ח' תמוז 22 ליוני (כי אח"כ יוצאים כבר לקעמפס [= מחנות (קיץ)]). וכבר עשיית ההכנות הטכניות וגם קבלתי הסכמת... להיות הגעסט ספיקר [= נואם אורח], וחתמתי חוזה עם האולם — ניו יורק הילטון — והקייטערער וכו' וקבלתי הסכמתם של כמה מידידי מהקהילה הסורית באושן פארקווי ומאנ"ש לעזור בזה. והדפסתי חלק מהחומר וכו'. ודברתי עם כמה עשירים מהתומכים שלנו שיתנו עזרתם.

... אבל היום הייתי אצל הרב אברהם ש"י הכט* לבקש עזרתו ואמר שלפי דעתו רוב אנשי קהילתו לא יבואו בתאריך זה כי יוצאים כבר לקעמפס, וגם הזמן הקצר שנותר לא יאפשר לארגן הדבר בהצלחה. אל הרב הכט הלכתי עם ר' נחום ש"י פרעגער — שעוזר לי הרבה מאד — וכן עם ר' לייבל מוצקין, ולאחר שדברנו עם הרב הכט, הנה גם הם יעצו לי לרחות הדינר עד אחרי החגים היינו תחילת תש"ן.

לכללות שאלתו — מתי לעשות ה"דינר" — כתב רבינו ש"י דובער ש"י (כבפנים); ובהמשך לכותבו דברי "הרב אברהם ש"י הכט.. שלפי דעתו רוב אנשי קהילתו לא יבואו בתאריך זה כי יוצאים כבר לקעמפס" — כתב רבינו (כבפנים) (2).

נדפס בתשורה (הלפרין, תשע"ח).

אגרת נוספת אליו — אג"ק חל"ג אגרת יב'תקא.

ובפרט שכבר עשה ההכנות הטכניות: מהמשך מכתבו — הקיף רבינו את השורות בהן כותב הנמען כי חתם חוזה "עם האולם.. והקייטערער.. וקבלתי הסכמתם של.. והדפסתי חלק מהחומר.. ודברתי עם כו".

(*) רב הקהילה הסורית "שערי ציון" — ברוקלין.

בס"ד.

פתח דבר

לקראת חג השבועות הבעל"ט, הננו מוציאים לאור חלק שני מהתוועדות אור ליום ועש"ק פ' במדבר, ג' סיון ה'תשל"ז — הנחה בלתי מוגה (חלק ראשון י"ל לש"פ במדבר).

*

בתור הוספה — מכתבים (תדפיס מכרכי אגרות-קודש שמכינים עתה לדפוס).

*

ויה"ר שנזכה תיכף ומיד ממש לקיום היעוד "הקיצו ורננו גו", ומלכנו נשיאנו בראשם, וישמיענו נפלאות מתורתו, "תורה חדשה מאתי תצא".

ועד הנחות בלה"ק

ראש חודש בו זמן מתן תורתנו, ה'תשפ"ו
שבעים ושש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר ז"ע
ברוקלין, נ"י.

Published and Copyright 2026 by
LAHAK HANOCHOS INC.

788 Eastern Parkway Suite #408 | Brooklyn, New York 11213

Tel. (718) 604-2610

info@lahak.org • http://www.lahak.org

The Kehot Logo is a registered trademark of Merkos L'inyonei Chinuch.

5786 • 2026

Printed in the United States of America

נדפס בדפוס

CH Print & Ship

478 Albany Ave. Brooklyn N.Y. 11203

(718) 771-5000

נסדר והוכן לדפוס

על ידי חיים שאול בן חנה

בדפוס „ועד הנחות בלה"ק"

(718) 604-2610

נדפס בסיוע ולזכות יצחק בן לאה וזוגתו רבקה ויקה בת רחל ומשפחתם שיחי

ב

בי"ה, ימי הגבלה דזמ"ת, היתש"מ
ברוקלין, נ.י.

הווי"ח אי"א נו"מ
עוסק בצרכי צבור רב פעלים וכו'
הרא"י שי' גליק

שלום וברכה!

לקראת חג השבועות, זמן מתן תורתנו, הבא עלינו ועל כל ישראל לטובה,
הנני בזה להביע ברכתי לו ולכל אשר לו, בלשון רבותינו נשיאינו, לקבלת
התורה בשמחה ובפנימיות, ולהמשיך משמחה ופנימיות זו בכל ימות השנה.

בכבוד ובברכה.

נ.ב.

נתעכב המשלוח, ובינתים נתקבל מכתבו מערחה"ש בנוגע ליסוד בית
חב"ד במדריד. ומצו"ב המענה, שמפני טעמים מובנים לא רציתי לשלוח ישר
לשם, שאז מתעוררת השאלה מי בראש וכו' וכו', ואל בינתו אשען אם לשלחו
לכ"א בנפרד או לכולם יחד וכו'. ואיך שיעשה יהי רצון שיהי בקירוב הלבבות.
וזכות רבותינו נשיאינו מסייעת.

תי"ח ת"ח גם בעד צילומי המכתבים בנוגע לפעולות ל"ג בעומר.

ח. בהמשך להמדובר לעיל אודות ההכנה למ"ת (שהיא באופן
שמתאים ויש לו צד השווה עם הענין שאליה מתכוונים) — הנה הענין
של "זמן מתן תורתנו" (בנוגע לנשמות) קשור עם משה רבינו, שהרי הענין
של מ"ת הוא ש"משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע"⁴⁸ ואח"כ לכל
הדורות שלאחרי זה, עד שאפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן
למשה מסיני⁴⁹; וכפי שנתגלה בדורות שלאח"ז — הרי זה קשור גם עם
דוד המלך, שהרי "בעצרת מת דוד"⁵⁰; ובדורות שלאח"ז נתגלה גם שקשור
עם הבעש"ט, שגם הסתלקותו היתה בחג השבועות⁵¹, "זמן מתן תורתנו".
וכמדובר פעם באריכות (ומסתמא כבר נדפס⁵²) אודות השייכות של
כל ג' הפרטים הנ"ל למ"ת,

אלא שזהו כמו שבתורה גופא יש ענינים שנתגלו ע"י חידושו של
תלמיד ותיק; ועד"ז אפילו במצוות, כמו במשך הארבעים שנה שהיו
במדבר, שהיו מצוות שנתגלו בזכות בנות צלפחד או בזכות אלו שעל
ידם בא הציווי של פסח שני, ועד למצוות שנתגלו ביום האחרון שהיו
במדבר, וכן במצוות דרבנן, כמו המצוות שתיקן שלמה⁵³, ודוד תיקן
ברכות⁵⁴, ועד למצוות דחננוכה ופורים שהיו בזמן בית שני, וכן מנהגים
[ש"מנהג ישראל תורה היא"⁵⁵] שמתחדשים בכל דור ודור — אע"פ
שכולם נאמרו למשה מסיני,

ועד"ז בנוגע לענין הסתלקות דוד ולאח"ז הסתלקות הבעש"ט בחג
השבועות, שאע"פ שהיו כו"כ דורות לאחרי מ"ת, הרי הם קשורים עם
מתן תורה וענין התורה וכל הפרטים שבדבר (כפי שכבר דובר בארוכה,
כאמור, ואין כאן המקום להכפיל הדברים).

ובהתאם לכך הנה גם בהכנה למ"ת צ"ל דוגמא והכנה לענין של
משה רבינו, לענין של דוד המלך, ולענין של הבעש"ט, שיש ביניהם
נקודות משותפות.

ט. ובכך: נתבאר בהתוועדות הקודמת⁵⁶ שכיון ש"ואהבת לרעך

(48) אבות רפ"א.

(53) שבת יד, סע"ב. וש"נ.

(49) נסמן בלקו"ש חי"ט ע' 252.

(54) ראה שו"ע אדה"ו או"ח רסמ"ו.

(50) ירושלמי ביצה פ"ב ה"ד. חגיגה פ"ב וש"נ.

(55) ראה תורה נפסל — מנחות כ, ב.

ה"ג.

(51) ראה סה"ש תרצ"ג ס"ע 164 ואילך.

מהרי"ל — הובא ברמ"א יו"ד ששע"ו ס"ד.

ע' 178.

מנהגים ישנים מדורא ע' 153. שו"ע אדה"ז

או"ח סוסק"פ. סת"ב ס"א. סתנ"ב ס"ד.

(52) ראה גם שיחת יום ב' דחה"ש

דאשתקד ס"ז ואילך (תו"מ חפ"ד ע' 296

וואילך). וש"נ.

וואילך). וש"נ.

ב

דזמ"ת: = זמן מתן תורתנו.
הרא"י [=ה"ר אברהם יצחק] שי' גליק: אחראי מוסדות חב"ד בכמה ממדינות אירופא.
אגרות נוספות אליו — אג"ק חל"ג אגרת יב"רסה, ובהנסמן בהערות שם.
ליסוד בית חב"ד במדריד. ומצו"ב המענה: נדפס בלקו"ש חכ"ג ע' 441.

כמוך⁵⁷ הוא "כל התורה כולה"⁵⁸, הרי מובן שהענין של מ"ת, שבו הי' מתן כל התורה כולה, קשור עם "ואהבת לרעך כמוך", כפי שנקרא עכשיו: מבצע אהבת ישראל.

ומזה גופא מובן שהענין של אהבת ישראל הוא נקודה עיקרית הן אצל משה רבינו, הן אצל דוד המלך, והן אצל הבעש"ט:

בנוגע למשה רבינו — אין צורך לחפש במקומות נסתרים, שהרי מפורש בגמרא⁵⁹ ש"משה רבינו אוהב ישראל הי'", ועד ששואלים שכיון "משה רבינו אוהב ישראל הי'", היתכן שנאמר בתורה כך וכך.

ועד"ז בנוגע לדוד המלך:

ובהקדים — שהתואר של דוד הוא "מלך ישראל", שבזה מודגשת שייכותו לכל אחד ואחת מבני ובנות ישראל, ועד ש"דוד מלך ישראל חי וקיים"⁶⁰, כפי שאומר כאו"א מישראל בשעת קידוש לבנה מידי חודש בחדשו, שעכשיו, באיזה מקום שהוא נמצא, יש עליו מלך שהוא דוד, אף שלכאורה אינו מובן מהו הקשר שלו עם דוד המלך, בה בשעה שלאחרי דוד הי' שלמה המלך, חמשה עשר מלכים⁶¹, וכן המלכים שהיו בזמן בית שני (באופן המלכות שהי' אז⁶²), אך מזה גופא מובן, שבכל דור ודור, הנה בכל חודש חוזר ומתחדש אצל כל אחד מישראל הענין ד"דוד מלך ישראל חי וקיים" באופן נעלה ביותר.

והרי ענינו של מלך הוא — "אשר יוציאם ואשר יביאם"⁶³, וכדאיתא במדרש⁶⁴: "לא כדרך מלכי האומות שיושבים בבתיהם ומשלחין את חילותיהם למלחמה", אלא באופן שהמלך מעמיד את עצמו בסכנה בשביל אנשי המדינה; ותפקידו של המלך לדאוג ולספק לכל אנשי המדינה כל צרכיהם, מזון לבוש ובית, וגם עניני תענוג; ועד להמבואר בחסידות⁶⁵ שכל המציאות של המדינה ובני המדינה היא מצד המלך, בדוגמת המלך שלמעלה, שמספירת המלכות נמשך לא רק המזון לכל הבריות בכל העולמות וכל הצטרפות שלהם, אלא גם התהוותם וקיומם. ובנוגע למלכותו של דוד — כמסופר במדרש⁶⁶ שהקב"ה "בדק

(62) ראה רמב"ן ויחי מט, יר"ד.

(63) פינחס כז, יז.

(64) פרש"י עה"פ (מספרי זוטא ויל"ש

(רמז תשעו)).

(65) ראה גם תו"מ חפ"ה ע' 332. וש"נ.

(66) שמו"ר פ"ב, ב.

(57) קדושים יט, יח.

(58) שבת לא, א.

(59) מנחות סה, א"ב.

(60) ר"ה כה, א.

(61) ראה שמו"ר פט"ו, כו ובמפרשים

(מת"כ מהר"ו ורד"ל). במדב"ר פ"ג, יד.

כיון שצריך לצאת לעסוק במבצעים (או לנוח כדי שיוכלו לצאת לעסוק במבצעים) בשמחה ובטוב לבב, וביתר שאת וביתר עוז — יקויים מ"ש¹⁴⁶ "בשמחה תצאו ובשלום תובלון" ו"ההרים והגבעות יפצחו לפניכם רנה", בפועל ממש.

[והתחיל לנגן "כי בשמחה תצאו"].

(146) שם נה, יב.

הוספה

א

[ג' סיון, ה'תש"מ]

... בברכת החג

ולהצלחה רבה בהנהלת ק"ק דילי, ובפרט בקשר לסיום כ"ה שנה הראשונות לכהונתו ברבנות זו.

[הוראה למוזכרות]

לכן לטלפנו — האם ישלחו בדואר או באופן אחר.

א

מצילום כתי"ק, על גליון מכתבו של מו"ה חיים זאב באָמזער (רב ביהכנ"ס ישראל הצעיר — אָשען פֿאַרקוויי, ברוקלין) בתאריך זה — בו כותב: "בדחילו ורחימו באתי לבקש ממעכ"ת שליט"א ברכה. הנה ביום א' הבעל"ט פ' בהעלותך [= יר"ד סיון] קבעו הקבוצות בבית הכנסת (החברה ש"ס, הנשים) לכבד אותי ואת הרבנית, כי זה סוף עשרים וחמש שנה שאני מכהן בתור רב בקהילה .. יבואו יותר ממאתים אנשים לחוג את השמחה, ותפלתנו היא שנוכל להמשיך בעבודת הבורא ית"ש". — את הבא להלן (ד"ה ולהצלחה רבה) סימן רבינו למוזכרות להוסיף בסיום אגרת ברכת החג (בנוסח שנשלח לכו"כ), ואת התיבות מכתבו "באתי לבקש ממעכ"ת שליט"א] ברכה. הנה ביום א' הבעל"ט פ' בהעלותך קבעו .. לכבד אותי כו" — הקיף רבינו, והורה למוזכרות "לכן לטלפנו כו" (ככפנים). — וגם מעבר לדף רשם רבינו: לטלפן, מהיר).

לטלפנו — האם ישלחו בדואר או באופן אחר: רבינו הקיף את התיבות "ברכה. הנה ביום א' הבעל"ט פ' בהעלותך קבעו", ורשם ככפנים.

ודוקא כשעומדים בתוקף בעמדה זו — הרי זו הדרך לפעול את השלום האמיתי. והראי' הטובה ביותר לכך — שהי' משך זמן שהלכו בדרכים עקומות, מתוך וויכוחים אם צריך להתנהג באופן כך או באופן אחר, להחזיר חלק זה או חלק אחר וכו', ועד היום הזה אין שלום, ואין מעמד ומצב ד"ושכבתם ואין מחריד", אלא ש"לא ינום ולא ישן שומר ישראל"¹³⁸, ששומר שאף אחד לא יפגע, ויוצאים י"ח בפחד בעלמא מפני עלה נדף.

יט. ויה"ר שכך יהי' למטה מעשרה טפחים — שמתוך שלום, שמחה וטוב לבב, ומתוך לימוד התורה וקיום מצוותי' יאחזו את הארץ בשלימותה, כיון שיאחזו את התורה בשלימותה, ועי"ז יהי' קיום העם בשלימותו — הן העם היושב בציון, והן אלו שנמצאים לעת עתה בגלות וחושך כפול ומכופל של ארץ העמים.

וכולם יחד — "קהל גדול ישובו הנה"¹³⁹, שישובו לתורה ולמצוותי', וישובו בפשטות באופן ש"אתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"¹⁴⁰, שהקב"ה "אוהו בידיו ממש איש איש ממקומו"¹⁴¹, ומוציא אותו מהגלות בפשטות, ועאכו"כ מהגלות של היצר, "אל זר", אשר בקרב¹⁴², ומוליך אותו בדרכי נועם ובדרכי שלום לארץ ישראל בשלימותה — ארץ שבעה עמין,

שכל זה יהי' בשמחה ובטוב לבב, ובעגלא דידן, במהרה בימינו ממש — ע"י משיח צדקנו, שיכוף כל ישראל לחזק בדקה וללכת בדרכי', וילחם מלחמת ה' וינצח — המלחמות בנוגע ליהדות שתהי' בשמחה ובפנימיות, ואח"כ יבנה מקדש במקומו, ואח"כ יקבץ נדחי ישראל¹⁴³ — קיבוץ גלויות לאמיתתו.

ושם נמצא את הארץ בשלימותה, העם בשלימותו, והתורה בשלימותה, "ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם"¹⁴⁴, בשמחה ובפנימיות, וב"שמחת עולם על ראשם"¹⁴⁵.

[אח"כ אמר: כל אלו שצריכים לברך ברכה אחרונה, מסתמא יברכו ברכה אחרונה, אבל תחילה ינגנו "ופרצת".

לאחרי אמירת ברכה אחרונה אמר:

לדוד בצאן ומצאו רועה יפה שנאמר⁶⁷ ויקחהו ממכלאות צאן .. הי' מוציא הקטנים לרעות כדי שירעו עשב הרך, ואח"כ מוציא הזקנים כדי שירעו עשב הבינונית, ואח"כ מוציא הבחורים שיהיו אוכלין עשב הקשה, אמר הקב"ה, מי שהוא יודע לרעות הצאן איש לפי כחו, יבוא וירעה בעמי, שנאמר⁶⁷ מאחר עלות הביאו לרעות ביעקב עמו".

[וכפי שממשיך במדרש: "ואף משה לא בחנו הקב"ה אלא בצאן .. כשהי' רועה צאנו של יתרו במדבר, ברח ממנו גדי ורץ אחריו .. הרכיבו על כתפו .. אמר הקב"ה, יש לך רחמים לנהוג צאנו של בשר ודם, חיין, אתה תרעה צאני ישראל .. ומשה⁶⁸ הי' רועה" — רעיא מהימנא]. וזהו ענינו של דוד המלך — שלמרות שהמלך "משכמו ומעלה גבוה מכל העם"⁶⁹, הרי הוא מוריד ומשפיל את עצמו עד ל"שה פזורה"⁷⁰, לספק כל צרכה, שזהו האופן הכי נעלה שיכול להיות מצד אהבת ישראל, כשנמשך בפרט שבפרט בענין גשמי של בנו הקטן של הקב"ה, כידוע הדוגמא של הרב המגיד⁷¹ בנוגע ליחס של הקב"ה ל"בנים אתם להוי' אלקיכם"⁷².

ועד"ז בנוגע לבעש"ט — כידוע המבואר בתורת הבעש"ט (חסידות הכללית) בכמה מקומות גודל ענין אהבת ישראל⁷³, ובפרט כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו מסר כמה פתגמים וגם כמה עובדות וסיפורים במעשה בפועל מהנהגת הבעש"ט⁷⁴, אשר, עוד קודם שנתגלה בכל התוקף הפאר והגילוי, התעסק כבר עם ילדים קטנים לדאוג ולספק להם כמה ענינים ורחניים וגם ענינים גשמיים, ועאכו"כ לאחרי כן, שקבע את ההנהגה לעזור ליהודים בהסתדרותם בענינים גשמיים, ופעל שכך התחילו להתנהג הצדיקים הנסתרים שבימיו שהנהיג אותם (כמסופר בארוכה בזכרונות⁷⁵).

י. ונמצא שהענין של אהבת ישראל הוא הנקודה שבה מתבטאת השייכות המיוחדת שבין הבעש"ט עם דוד המלך, ועאכו"כ עם רעיא מהימנא שהוא משה רבינו (ואולי אי אפשר לומר "על אחת כמה וכמה", כיון שלא שייך לחלק בענין דאהבת ישראל שהיתה אצל שלשתם, ואצל

(72) פ' ראה יד, א.

(73) ראה כש"ט שם סקל"ב ואילך. וש"נ.

(74) ראה שם סרפ"ח ואילך. וש"נ.

(75) ראה "התמים" ח"ב ע' מד. וראה גם

תו"מ חפ"ו ע' 239. וש"נ.

(67) תהלים עח, עא.

(68) שמות גף, א.

(69) שמואל-א ט, ב.

(70) לשון הכתוב — ירמיי נ, יז.

(71) ראה אור"ת ולקו"א בתחלתם. וראה

גם כש"ט בהוספות סק"ז ואילך. וש"נ.

(138) תהלים קכא, ד.

(139) ירמיי לא, ז.

(140) ישעיי כז, יב.

(141) פרש"י נצבים ל, ג.

(142) ראה שבת קה, ב.

(143) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

(144) נוסח תפלת ימים נוראים.

(145) ישעיי לה, יו"ד. נא, יא.

רועי ישראל בכל מקום שהם ובכל זמן שלהם, כמדובר פעם בארוכה⁷⁶ שענין ה"השתלשלות" שייך רק בנוגע ל"אור", שבו נעשה שינוי ממקום למקום, אבל אינו שייך בנוגע ל"מאור", להיותו אותו מאור, אלא שמתגלה ממנו פרט זה או אחר (כו').

ובנוגע לפועל, הנה בהמשך להמדובר בהתוועדות הקודמת⁷⁷ שיעסקו במבצע אהבת ישראל ביתר שאת וביתר עוז מכמו שעוסקים במשך כל השנה כולה, מצד ענין ההכנה למ"ת — ניתוסף בזה גם מצד ענינו של משה רבינו, וכן מצד עניניהם של דוד המלך והבעש"ט כפי שנתגלו בזמנם, שנעשים תורה והוראה ונתינת כח לכל אחד ואחת — לאחרי שהם סללו את הדרך באופן שכל אחד יוכל להגיע לזה, ועד לקיום מצות אהבת ישראל בשלימותה, לפי שורש נשמתו ולמעלה מזה, ככל הפרטים שנמנו בספר התניא⁷⁸.

יא. ועד"ז בנוגע להמדובר אודות המבצע הכללי של חינוך — שגם בזה מצינו אצל שלשתם נקודה עיקרית שהתעסקו בענין החינוך: בנוגע למשה רבינו אין צורך בראיות — שהרי כל ענינו הי' שנתן תורה לישראל, מלשון הוראה⁷⁹, ועד שאמרו חז"ל משהתינוק מתחיל לדבר אביו מלמדו תורה — "תורה צוה לנו משה"⁸⁰, כך, שמשה מחנך את התינוק כשמתחיל לדבר.

ועאכ"כ כפי שהי' בדורו של משה — כמסופר בחומש אודות תמיהתו של משה רבינו על כך שהקב"ה תובע ממנו בנוגע לעם ישראל "שאהו בחיקך כאשר ישא האומן את היונק"⁸¹, והיינו, שלא מדובר אודות לאחרי בר-מצוה, אלא אודות "יונק"!

והרי גם לאחרי שמשה פעל שיהיו שבעים זקנים בינתיים, נשארה התביעה ונתינת-כח של הקב"ה כמקודם.

וכפי שמגלה הגמרא בתענית⁸², שהקיום של בני"ג בגלוי במדבר הי' בזכותו של משה רבינו: בתחילה ראו שהמן הוא בזכותו של משה, ואילו המים — בארה של מרים — היו בזכותה של מרים, וענני הכבוד היו בזכותו של אהרן, אבל לאח"ז, כשמתה מרים ומת אהרן, היו שלשתם

(76) ראה גם תו"מ חע"ה ע' 303. וש"נ.
(77) ספרי עקב יא, יט. רמב"ם הלי' ת"ת פ"א ה"ו.
(78) פל"ב. וראה תניא השלם לשם אות יא ואילך.
(79) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. גו"א ר"פ בראשית (בשם הרד"ק). זח"ג נג, ב.
(80) ברכה לג, ד. וראה סוכה מב, סע"א.
(81) טוש"ע יו"ד סרמ"ה ס"ה. הלי' ת"ת לאדה"ז בתחלתן.
(82) ט, א.

חטאינו גלינו מארצנו¹³³ — הרי היא נקראת "ארצנו"; זוהי ארץ שהיא נחלת עולם ע"י נחלת אבות.

ולכן: כאשר בני"ג עומדים בתוקף, ואומרים שאין זה חידוש שלהם, ואין זה קשור עם העובדה שלפני כך וכך שנים הי' בלונדון גוי אחד שחתם על איזה מסמך שפירושו כך וכך, אלא יש לנו זאת מזמן משה רבינו, שסיפר בתורתו, תורת אמת, שמאז כיבוש יהושע בן נון שייכת ארץ שבעה אומות לבני"י (ובנוגע להמשך, מחכים על משיח צדקנו) — הרי זה נעשה בדרכי נועם ובדרכי שלום, באופן ש"ה' יברך את עמו בשלום"¹³⁴, כדאיתא בגמרא¹³⁵ ומדרש¹³⁶ בארוכה, שכאשר אומות העולם שמעו שהקב"ה עומד ליתן תורה לבני"י, וזוהי סיבת הרעש ("שטורעם") ש"קולו הולך מסוף העולם ועד סופו", אזי נח רוחם, ו"פתחו כולם ואמרו ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום"¹³⁴, ונעשה שלום לישראל מכל האומות אשר סביבם.

[ולא כשאומרים להם נוסח אחר — שאז לא מאמינים להם, וחושבים שמרמים אותם ולא אומרים להם מה שחושבים באמת, ולכן גם הם יאמרו לא מה שחושבים, ואח"כ יעשו להיפך, ומזה נעשה היפך השלום].

וכך פועלים בני"ג שיהי' שלום אמיתי, כמ"ש "ונתתי שלום בארץ"; ובנוגע לעצמם — פועלים ש"בחוקותי תלכו ("עמלים בתורה") ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם", ובאופן ש"ואולך אתכם קוממיות" — שלא מתביישים מפני הגויים בכך שמתנהגים בחיי היום-יום כפי שיהודים צריכים להתנהג, ע"פ יהדות, לימוד התורה וקיום המצוות, ואין צורך להכריח אף אחד — כפס"ד הרמב"ם¹³⁷ שכל אחד מישראל, באיזה מעמד ומצב שיהי', רוצה סוכ"ס לקיים רצונו של הקב"ה; צריך רק שלא להכריחו לעשות היפך רצונו של הקב"ה ח"ו — הכרח מבחון, או "הכרח" באופן ש"יצרו הוא שתקפו" (בלשון הרמב"ם).

וזוהי גם הטובה בגשמיות — שיקויים מ"ש¹²³ "ונתתי גשמיתכם בעתם ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פריו", וכפי שמביא רש"י¹²¹ ש"השלום שקול כנגד הכל".

(136) יל"ש יתרו רמז רסח. רפו.

(137) הלי' גירושין ספ"ב.

(133) נוסח תפלת מוסף דיו"ט.

(134) תהלים כט, יא.

(135) זבחים קטז, א.

ואפילו אם ע"פ החשבון יתכן שפלוני בן פלוני אינו ראוי עדיין להגאל — הנה בשעה שמקשרים זאת עם ענין הצדקה, כאמור לעיל, אזי נותן הקב"ה צדקתו מידו "המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"¹²⁶ ל"עניי" ועד ל"אביון" ש"תאב לכל דבר"¹²⁷, כיון שכל מה שרק ירצו לתת, אין לו עדיין.

וכאשר הקב"ה נותן צדקה — מעשר ועאכו"כ חומש — מ"לי הכסף ולי הזהב"¹²⁸, אזי תהי' עשירות מופלגה בפשטות בכסף וזהב גשמיים, ועאכו"כ עשירות מופלגה בכל הענינים רוחניים.

ובקרוב ממש יאירו את החושך כפול ומכופל של ימי הגלות האחרונים, ויזכו לקבל פני משיח צדקנו שיוליכנו קוממיות לארצנו, במהרה בימינו ממש.

[לאחרי חלוקת השטרות צוה כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "האָפּ קאַזאַק", "מלכתחילה אַריבער" ו"הושיעה את עמך"].

* * *

יח. נזכר לעיל (סט"ז) שישנה ארץ שבעה אומות, שהיא נחלת אבות מאברהם אבינו שנתן לו הקב"ה — "לך ולזרעך אחריוך .. לאחוזת עולם"¹²⁹, וישנה גם ארץ קני וקניזי וקדמוני, שגם היא ניתנה לאברהם, אבל כיבושה יהי' ע"י משיח צדקנו, כאשר יקויים היעוד¹³⁰ "ירחיב הוי' אלקיך את גבולך", "מנהר מצרים עד .. נהר פרת", ואילו לעת עתה ישנו רק מה שכבש יהושע בן נון, ואח"כ גם מה שכבשו עולי בבל — פחות או יותר, ככל חילוקי הדעות בספרי הפוסקים¹³¹ בענין גבולות ארץ ישראל בנוגע להלכות תרומות ומעשרות ושביעית וכיו"ב.

ובכן: בנוגע לגבולות של כיבוש עולי בבל וכיבוש יהושע בן נון — יודעים גוים, וסוכ"ס ידעו גם יהודים... שזה שייך לבנ"י, ושם אין בעלות לאף אחד; וכפי שיודעים גם אומות העולם, שבשעה שילד קטן לומד חומש עם רש"י, לומד מיד בתחילה¹³² אודות ארץ שבעה אומות ש"ברצונו נתנה להם" עד לימות יהושע בן נון, ובימות יהושע "נטלה מהם ונתנה לנו", וכך נשאר באופן של נחלת עולם. ואפילו כאשר "מפני

(126) נוסח ברכה הג' דברהמ"ז.

(127) פרש"י משפטים כג, ו. פ' ראה טו, (131) ראה אנציק' תלמודית (כרך ב) ערך ד. תצא כד, יב. א"י בתחלתו (ע' קצט ואילך). וש"נ.

(128) חגי ב, ח.

(129) לך לך יז, ח.

(130) פ' שופטים יט, ח ובפרש"י.

(131) ראה אנציק' תלמודית (כרך ב) ערך א"י בתחלתו (ע' קצט ואילך). וש"נ.

(132) ר"פ בראשית.

בזכות משה רבינו, ומזה מוכח שכך הי' גם לפני"ז, דאל"כ, איך יתכן שאותה הבאר ואותם ענני הכבוד יהיו לפתע בזכותו של משה, ולא יהי' צורך בבאר חדשה וענני הכבוד חדשים.

ועד"ז מובן בנוגע לדוד — שפעל וחדש הענין של אמירת תהלים:

ובהקדים — שלא כל בנ"י אוחזים באותה דרגא בלימוד התורה; ישנו אופן אחד של לימוד התורה אצל "ראשיכם", וישנו עוד אופן של לימוד התורה אצל "שואב מימך"⁸³, שגם הוא מחוייב בלימוד התורה (כמבואר בהלכות תלמוד תורה⁸⁴), אבל החילוק בין אופן הלימוד שלו לאופן הלימוד של "ראשיכם" הוא מן הקצה אל הקצה; יש מי שלימוד התורה אצלו הוא באופן של "פרק אחד שחרית פרק אחד ערבית", ואפילו פחות מזה: "פסוק אחד שחרית פסוק אחד ערבית"⁸⁵, ועד שישנו אופן שגם מי ש"לא ידע מאי קאמר" מקיים מצות לימוד התורה⁸⁶ — שזהו ענין שאינו בערך כלל לגבי לימוד התורה ע"י "ראשיכם", ראשי סנהדראות.

אמנם, בנוגע לתהלים, שעיקרו תחנונים ותשבחות להקב"ה — הנה בשעה שאומרים תהלים כפי שדוד המלך רצה וקווה ופעל שיוכלו לעשות כן, הרי מצד הפשיטות של אמירת תהלים, משתווים פשוט שבפשוטים עם העילוי שבעילויים וגדול שבגדולים!

ועוד ענין בזה בשייכות לענין ההבנה וההשגה שבמ"ת:

נוסף לכך שספר תהלים הוא חלק מכ"ד ספרים, מצינו במדרשי חז"ל⁸⁷ בפ"י דוד המלך "יהיו לרצון אמרי פי"⁸⁸, שדוד המלך ביקש מהקב"ה — ופעל — שבשעה שיהודי יאמר תהלים, יהי' זה חשוב אצל הקב"ה "כנגעים ואהלות".

והרי "נגעים ואהלות" הו"ע הכי קשה בהבנת והשגת התורה, ועד שבזה הי' חידושו של רבי עקיבא שאמרו לו "כלך מדברותיך אצל נגעים ואהלות" (שהן הלכות עמוקות)⁸⁹, ואעפ"כ פעל דוד המלך, שבשעה שיהודי פשוט יאמר פסוק בתהלים — אמירה בפשטות, אבל מתוך לבביות ("מיט אַ האַרציקייט"), בשמחה ובפנימיות — יהי' זה חשוב

(83) ר"פ נצבים.

(84) ראה שו"ע אדה"ז או"ח רסקנ"ה. רמז תריג. תרעח.

וש"נ. (88) תהלים יט, טו.

(85) מנחות צט, ב. (89) חגיגה יד, א (ובפרש"י). וש"נ.

(86) ראה ע"ז יט, א.

אצל הקב"ה כמו "נגעים ואהלות", שזהו ענין הכי גדול והכי חשוב שישנו בהבנה והשגה שבמ"ת.

ועד"ז ישנו גם ענין החינוך שמצינו בנוגע לבעש"ט:

נזכר לעיל (ס"ט) שעוד לפני התגלותו התעסק הבעש"ט בענין החינוך, ודוקא חינוך של ילדים קטנים, שלכן הוצרך ללמדם ולומר עמהם "אמן יהא שמי רבא" וברכות, להוליכם ל"חדר" ומה"חדר", ולפעול עליהם שילכו בשמחה ובפנימיות — כמסופר בסיפורים שנמסרו ע"י נשיאי ישראל, שענינם הי' להדריך ולחנך יהודים כיצד ינהג כל אחד מהם בדרכו בחיים, בחיים חיתו בעלמא דין, ביחד עם נתינת הכח שיוכלו ליישם זאת בפועל, וגם בשמחה ובפנימיות.

יב. וזוהי גם הנקודה הנוספת, שהיא גם אחד מהטעמים של התוועדות זו, כדי שאצל כולם — את אשר ישנו פה, ואת אשר איננו פה, ששומעים את הדברים ע"י עצות שונות, או שימסרו להם מחר — יתוסף עוד יותר, ביתר שאת וביתר עוז, במבצע אהבת ישראל ובמבצע חינוך,

וכמדובר לעיל בארוכה — הרי זה כולל את כל המבצעים, החל ממבצע תורה, וכן תפילין, מזוזה, צדקה, בית מלא ספרים יבנה וחכמי, נרות שבת קודש, כשרות האכילה ושתי' וטהרת המשפחה,

והרי ענינים אלו כוללים כל תרי"ג המצוות (רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה), הן אלו שיכולים לקיימם עכשיו בפשטות, והן אלו שיכולים לקיימם ע"י לימוד התורה, כמארז"ל⁹⁰ "כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה", וכיו"ב,

שיעסקו בהם ביתר שאת וביתר עוז כל השנה כולה — ע"י הכח שלוקחים מימי ההכנה למ"ת ועאכו"כ ממ"ת,

ועאכו"כ שיעסקו בזה במשך השעות הספורות בג' הימים שנשארו עד "זמן מתן תורתנו", שאז ישנו הענין שהזמן גרמא, שהימים עצמם הם "יומין זכאין" שמוסיפים בהצלחה בזה,

ולאח"ז יקויים הענין ש"מי שיש לו מנה רוצה מאתיים"⁹¹, שזה גופא יתן להם חשק לפעול יותר ועוד יותר,

ועד שיכבשו את כל העולם — ע"י "נר מצוה ותורה אור"⁹² —

בעצמם יודעים שבנ"י אינם בעלי-הרשאה להחזיר חלק מהארץ שהקב"ה נתן בתור נחלת אבות לנחלת עולם בברית עולם, לכל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם.

וכאן לא תעזור הצבעה, מה שיצביע זה או אחר; זהו דבר ששייך לכל בני"י שנמצאים בחו"ל כמו לכל בני"י שנמצאים בא"י; זה שייך לכל אלו שיכולים להצביע, וגם לאלו שהם תינוקות קטנים שאינם יכולים להצביע ואינם יודעים פשר הדבר, שהרי הדין בירושה שתינוק בן יומו הוא יורש גמור¹¹⁹.

יז. ויה"ר שישתכנעו בעצמם להכיר את האמת, שכן, אומות העולם יודעים כבר את האמת, וצריך רק לשכנע מתי מספר מבנ"י שחיים בטעות וחושבים שהדבר הוא בכחם וברשותם, בה בשעה שהמציאות אינה כן, וסוכ"ס "אמת מארץ תצמח"¹²⁰ — אפילו "מארץ" סתם, חוץ-לארץ, ועאכו"כ "מארץ" האמתית שהיא ארצנו הקדושה, תבנה ותכונן במהרה בימינו ע"י משיח צדקנו, כהנוסח המקובל אצל כל בני"י בכל מקום שהם.

ואין זה שייך למלחמות כו' — שהרי הקב"ה הבטיח "ונתתי שלום בארץ"¹²¹, אלא שצ"ל "בחוקתי תלכו", "שתהיו עמלים בתורה", ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם"¹²², ואז — "ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פריו"¹²³, "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד"¹²¹, "ואולך אתכם קוממיות", "בקומה זקופה"¹²⁴ — עוד בימי הגלות האחרונים, שכבר אז תהי' לעם ישראל בכל מקום שהם גאולה אמיתית ושליומה מהגלות הפנימי, ועי"ז יתבטל במילא הגלות החיצוני בין העמים, ועד ל"קוממיות" האמיתית בביאת משיח צדקנו, שעל ידו יקוימו כל הענינים בתכלית השלימות.

וע"י שלימות העם תתגלה גם השלימות של ארצנו הקדושה, "מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת"¹¹², ע"י שלימות התורה, באופן ד"לא תוסיף ולא תגרע"¹²⁵ — כאמור, "בחוקתי תלכו", "שתהיו עמלים בתורה", ולימוד המביא לידי מעשה — "את מצוותי תשמרו ועשיתם אותם".

(122) שם, ג ובתו"כ ופרש"י.

(123) שם, ד.

(124) שם, יג ובתו"כ ופרש"י.

(125) ע"פ לשון הכתוב — ראה יג, א.

(119) ראה נדה מד, רע"א (במשנה).

רמב"ם הל' נחלות פ"א הי"ג. טושו"ע חו"מ

סרע"ו ס"ה.

(120) תהלים פה, יב.

(121) בחוקתי כו, ו.

ובחיי ס"פ חיי שרה. ועוד.

(92) משלי ו, כג.

(90) ראה מנחות בסופה. ועוד.

(91) ראה קה"ר פ"א, יג, פ"ג, יו"ד. רמב"ן

ואפילו אם הוא נמצא בחוץ-לארץ, במעמד ומצב ד"האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים", יש לו מרות ובעלות (בלשון הישיבות¹¹⁰) על כל טפח (כפי שנקרא עתה: "שעל") בכל ארץ ישראל, ובעלות זו היא לא בכח עצמו ובזכות עצמו; זוהי ירושה מאברהם אבינו, ש"אחד הי' אברהם"¹¹¹, והקב"ה נתן לו ארץ שבעה אומות, וגם קני קניזי וקדמוני, ואמר לו "לזרעך נתתי את הארץ הזאת"¹¹², וכפי שרש"י מפרש זאת בפשוטו של מקרא ש"אמירתו של הקב"ה כאילו היא עשויה", כך, שכל שעל בארץ ישראל שייך לכל אחד מישראל בכל מקום שהוא.

וכל הדיבורים וההתייעצויות וחתימת מסמכים להחליף זאת על ענין זה או ענין אחר — הרי זה דבר שאין לו ממשות באמיתית מציאות עוה"ז הגשמי, כיון ש"לה' הארץ ומלואה תבל ויושבי בה"¹¹³, והוא בעה"ב על ארץ הקודש ועל כל העולם ועל כל יושביו — כל אלו שמדברים ומתווכחים ורוצים לפעול תנאים טובים יותר או קטנים יותר, שאין כאן המקום להאריך בזה.

הקב"ה אמר שישנה "ארץ אשר... עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹¹⁴, וכשבחר בארץ ישראל מכל הארצות, ובחר בכנ"י מכל האומות ("אתה בחרתנו מכל העמים"), אמר¹¹⁵, שנותן את הארץ הנבחרת, ארץ ישראל, לעם הנבחר — כנ"י בכל מקום שהם.

ואף אחד אינו יכול לשנות זאת, אפילו אם ירצה, ועאכו"כ שבעצם לא רוצה אף אחד מישראל להחזיר אפילו שעל אחד, אלא שישנם כאלו שיצרים אנסם, עד כדי כך שנדמה להם שע"ז תצמח למישהו טובה, אבל האמת היא שמזה לא יכולה לבוא טובה לא לכנ"י ואפילו לא לאומי הארץ, כי, כאשר אומי הארץ רוצים שיהי' להם איזה חלק בארץ ישראל — נאמר בתורה¹¹⁶ שהטבע של ארץ ישראל שאינה סובלת אומות העולם!

ישנו אמנם הציווי "אל תתגרה בגוי קטן"¹¹⁷, ויש להתייחס לאומות העולם בדרכי שלום ודרכי נועם, שהרי "כל נתיבותי שלום"¹¹⁸; אבל הם

(110) ראה גם תו"מ ח"ד ריש ע' 259. ראה תנחומא ראה ת. מכילתא בא בתחלתה. בשלח טו, יז.
(111) יחזקאל לג, כד.
(112) לך לך טו, יח.
(113) תהלים כד, א.
(114) עקב יא, יב.
(115) ראה תנחומא ריש ק"ג, א.
(116) אחרי יח, כח ובפרש"י. קדושים כ, כב. פרש"י בחוקותי כו, לב.
(117) ראה פסחים ק"ג, א.
(118) משלי ג, יז.

ברוחניות, ובמילא יהי' גם הכיבוש בפשטות בגשמיות, ש"עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות"⁹³, ובקרוב ממש.

* * *

יג. יש עוד נקודה עיקרית בנוגע להתוועדות זו — שנערכת באור ליום הששי, ערב שבת קודש, שאז ניתוסף הדגשה מיוחדת בנוגע למבצע נרות שבת קודש.

וכמדובר כמ"פ שגם זה מבצע כללי, כיון שכולל את הארת הבית כולו באור של יהדות ("אידישע ליכטייקייט"), ועד שנוגע וניכר חילוק גם באכילתו ובשתייתו, בסעודת השבת, שתהי' סעודה מוארת ("ליכטיקע סעודה"), שהרי ע"פ דין השו"ע צריכה סעודת השבת להיות עריכה גם בגשמיות, בשר ודגים וכל מטעמים, שזוהי מצות עשה מן התורה — עונג שבת וכבוד שבת (כפי שמביא גם רבינו הזקן בהלכות שבת בתחלתן, עוד לפני ההלכות דערב שבת), וכיון שאינו דומה כשרואה מה שאוכל⁹⁴, הרי מובן שההנאה מסעודת השבת היא ע"י נרות שבת קודש⁹⁵.

וזוהו התפקיד והשליחות והזכות של נשי ובנות ישראל — להאיר את הבתים גם עבור בעליהן, אבותיהן וילדיהן וכו', כפי שכבר דובר בארוכה כמ"פ.

ובפרט ע"פ המדובר שכיון שכל בת ישראל נקראת "בת שרה רבקה רחל ולאה" (כפי שאומרים גם בנוסח של ה"מי שברך"), הנה כשם שאצל שרה הי' "נר דולק מערב שבת לערב שבת"⁹⁶, כן הוא גם אצל כל אחת שנקראת "בת שרה כו", והיינו, שאפילו אם מצד חושך הגלות לא רואים זאת בעיני בשר, מ"מ, ברוחניות ובפנימיות הענינים [ששם אין ענין של גלות, כידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שהנשמה מלכתחילה לא הלכה בגלות⁹⁷], הנה בשעה שמדליקה נר בערב שבת, הרי זה "דלוק מערב שבת לערב שבת"⁹⁸,

ואין הכוונה ח"ו שלאחרי כן אין "נר מצוה ותורה אור", אלא שאז נעשה נר נעלה יותר, שכן, אם בעולם ישנו הענין שניתוסף יותר ויותר, הרי עאכו"כ בעניני קדושה, והיינו, שלאחרי שהדליקה נר בערב שבת זה,

(93) ראה ספרי דברים בתחלתו. פס"ר פ' שבת ור"ח. יל"ש ישע"י רמז תקג. ועוד.
(94) ראה יומא ער, ב.
(95) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סרס"ג ס"ב.
(96) ב"ר פ"ס, טז. הובא בפרש"י עה"ת חיי שרה כד, טז.
(97) ראה סה"ש תרפ"ז ריש ע' 170. וש"נ.
(98) ראה גם תו"מ חפ"ו ע' 399. וש"נ.
וש"נ.

הנה כשמדליקה את הנר שלאח"ז [ובקביעות שנה זו — נר של יו"ט, שאז מברכים גם ברכת "שהחיינו"], אזי נעשה מואר בדרגא נעלית יותר ב"נר מצוה ותורה אור"⁹⁸,

ובמילא נעשית דרגא נעלית יותר בכל הענינים שמוארים ע"י נר זה, ונעשית גם זהירות גדולה יותר "שלא יכשל בעץ ובאבן"⁹⁹, אפילו "עץ" ו"אבן" בדקות דדקות, ואפילו מהענינים שאדם דש בעקביו, שעליהם נאמר בגמרא¹⁰⁰ שהם מעין היפך עבודת ה' — שכל זה נעשה ונפעל ע"י נרות שבת קודש.

ולכן יש הדגשה מיוחדת לנצל את ההתוועדות באור ליום הששי, באופן שבמשך יום הששי יתוסף יותר ויותר, הן בכמות והן באיכות, במבצע נרות שבת קודש, כפי שנשי ובנות ישראל יכולות לעשות, וגם כפי שאנשי ובני ישראל יכולים לעשות במבצע זה.

יד. עד"ז מובן גם בנוגע למבצע הכללי מלמטה למעלה — מבצע צדקה:

ובהקדים מאמר חז"ל¹⁰¹ "צדקה עשה הקב"ה בישראל שפיזרן לבין האומות", היינו, שהעובדה שנמצאים בגלות היא ענין של "צדקה", ככל הפירושים שבדבר, ובפשטות הדבר — שע"ז מוציאים את ניצוצי קדושה שגלו לפינה נדחת, פינה רחוקה — "האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים"¹⁰².

ועד"ז — ומכ"ש וק"ו — בשעה שמוצאים יהודי שנמצא ב"מצרים" או ב"אשור" ברוחניות¹⁰³, ופודים אותו משבי ע"ז שמספרים לו שהוא אחד מ"ממלכת כהנים וגוי קדוש", ואליו עומד הקב"ה בעצמו ליתן את התורה בעוד שלשה ימים, וכיון שמדברים עמו בדברים היוצאים מן הלב שנכנסים אל הלב ופועלים פעולתם¹⁰⁴, הנה סוכ"ס הוא לא רק מתעורר, אלא הוא מתחיל להאיר, ועד שנעשה "טופח על מנת להשפיע"¹⁰⁵ — שהולך ופודה משבי ניצוצות קדושה שנמצאים בכמה מקומות.

וזהו גם ענין ה"צדקה שמקרכת את הגאולה"¹⁰⁶ — שבשביל זה

99) ראה שו"ע אדה"ז שם ס"א. וש"נ.
100) ראה ע"ז יח, א. תניא אגה"ת פ"ז בשל"ה סט, א.
101) ע"פ לשון חז"ל — ברכות כה, ריש (צז, ב).
102) פסחים פז, ב.
103) ישע"י כז, יג.
104) ראה לקו"ת דרושי ר"ה ס, א. ובכ"מ. (ב).
105) ע"ב. ועוד.
106) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז (מח),
107) ראה ס' הישר לר"ת שי"ג. הובא

צריכים אנו ליתן צדקה בעצמנו, ואז נותן הקב"ה "מדה כנגד מדה"¹⁰⁷, אבל כמ"פ ככה.

טו. וכמדובר כמ"פ שיש לקשר את כל הענינים שמדברים אודותם עם מעשה בפועל מיד על אתר, שיהי' אח"כ פעולה נמשכת והמשך מהימים שלפני מ"ת ו"זמן מתן תורתנו" על כל השנים כולם, באופן דמוסיף והולך ואור — יעשו כך גם עכשיו, כפי שכבר עשו כמה פעמים: יבקשו מאלו שעוסקים במבצעים, שנקראים "טנקיסטן", שיעלו, אבל בסדר מסודר, ויקבלו שטרות כדי לחלקם בין הקהל, הן כאן והן בעזרת נשים — שני שטרות לכל אחד ואחת.

וכמדובר לעיל¹⁰⁸ — שטר (דולר) אחד יתנו לצדקה, והשטר השני יפרטו לעשרה מטבעות (שנכללים במציאות של דולר באופן של ציבור), כדי שיהיו עשרה נתינות לצדקה בפני עצמם, ויתנום לצדקה במשך יום המחרת, ערב שבת קודש, או עכ"פ ביום ראשון, ערב זמן מתן תורתנו, ערב שבועות.

ועד"ז יעשו גם בכל המקומות ששומעים עתה המדובר כאן בהתוועדות בבית-הכנסת ובית-המדרש בד' אמות של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, וישתדלו לעשות זאת בנוגע ל"נערינו וזקנינו בנינו ובנותינו"¹⁰⁹.

ובמקום שיכולים לעשות זאת עוד בבתי-הספר — ימהרו להספיק לעשות זאת בשעות הבוקר, כשהילדים נמצאים עדיין שם, כך, שהדבר יוכל להעשות עם כיתה שלימה בבת אחת, שאז עושה הדבר רושם עמוק יותר על הילדים שמשתתפים בזה.

ובמקום שיש בו מקום קדוש, ועאכו"כ בסמיכות לכותל המערבי שריד בית מקדשנו — תבוא ברכה על אלו שיעשו זאת שם מחר, או עכ"פ ביום ראשון, ערב זמן מתן תורתנו.

טז. וזה ידגיש יותר בפני כל עמי הארץ, שכל ארץ ישראל שייכת לבניי, ועל כל ארץ ישראל ישנה הבעלות של כל אחד מישראל באיזה מקום שנמצא,

ואף אחד לא יכול להביע דעות, ולומר לו, שכיון שנמצא במקום אחד בא"י, אין לו מה לומר בנוגע לשעל אחר בא"י,

107) סנהדרין צ, סע"א. וראה סוטה ח, ב.
108) שיחת ליל ל"ג בעומר ס" (לעיל ע' ואלך.
109) ע"פ בא יו"ד, ט.